

en tidsforskydning, og det skal man naturligvis håndtere i de forhandlinger, der snart starter imellem regeringen og de kommunale organisationer, og det er jeg også sikker på at man finder en god løsning på.

Man har også været nervøs for nærdemokratiet, de folkevalgtes indflydelse. Det er helt ubegrundet. Her giver man med den reform virkelig nærdemokratiet en chance ved at flytte nye, store, væsentlige opgaver – det sociale område, specialundervisningen, opgaver på miljøområdet osv. – så tæt på borgerne som muligt, for så får vi de bedste beslutninger, og så får man også bedst inddraget borgerne i beslutningen.

Så vil jeg sige, at demokratiet jo så i øvrigt ikke skal slutte hverken på borgmesterkontoret eller i byrådssalen. Jeg tror; at vi vil se en masse initiativer, som inddrager borgerne, dels i brugerbestyrelserne, dels i lokale råd rundt omkring, og jeg er helt overbevist om, at man vil arbejde konstruktivt med på den tanke – sådan som det er formuleret – at en kommune ikke bare er et fællesskab, det er fællesskabernes fællesskab. Her er der brug for kreativitet, og den skal nok også vise sig.

Man er også bekymret for den faglige ekspertise, om den nu bliver spredt eksempelvis på det sociale område. Her må jeg sige, at det, at vi skaber større og mere bæredygtige kommuner, naturligvis også gør, at kommunerne bliver fagligt bedre funderede til at løse de opgaver, som de skal løse.

Men i øvrigt ligger der jo en meget, meget udførlig aftale på det sociale område, som er præcist gennemtænkt sammen med fru Margrethe Vestager, sammen med hr. Ole Stavad og andre kyndige folk; vi sad time efter time og strikkede det der sammen. Nu skal jeg naturligvis ikke røbe noget fra de interne forhandlinger, men jeg kan sige, at det papir i min mappe har et flueben oppe i hjørnet, og det plejer sædvanligvis at betyde, at den sag er færdigforhandlet. Så det skal nok gå.

Endelig har man nogle synspunkter på miljøområdet. Man er bekymret for, at når beslutningerne nu kommer tættere på borgerne, vil man nok ikke være så ansvarlig.

Man har sådan en forestilling om en ansvarlighedspyramide i det politiske system. Øverst i pyramiden har man folketingsmedlemmerne. De er sådan særligt ansvarlige. Der er jo næsten ikke en selvdød krage, der falder ned på Jens Hansens pløjemark, uden at et rystet folketingsmedlem kræver ministeren i samråd: Hvorfor

har ministeren ikke sørget for, at det ikke fandt sted? Her er man virkelig ansvarlig.

Hvis man går nedad i pyramiden til det amtslige niveau, så er man tættere på borgerne, og så er man så lidt mindre ansvarlig. Og helt galt går det ude i kommunerne, for der er man så tæt på borgerne, at der vil man umuligt kunne træffe ansvarlige beslutninger.

Vend dog den ansvarspyramide på hovedet. Det er jo derude, hvor det foregår, at man ikke alene skal løse opgaven, men også skal leve med konsekvenserne af de beslutninger, man tager, eksempelvis godkendelse af en svineproduktion. Hvis det er nede på Lolland-Falster og jeg sidder her i Folketinget, kan jeg da være ret ligeglad med, om der kommer nogle lugtgener dernede. Men det kan naboerne jo ikke. Derfor er jeg overbevist om, at de bedste, de klogeste, de mest ansvarlige beslutninger bliver truffet tæt på borgerne, og derfor tror jeg, at kommunerne er bedst egnede til at løse en lang række af de der borgervendte beslutninger.

Vi skal naturligvis have et overvågningssystem, så der ikke er en kommune, der falder igennem. Det etablerer vi, så den sag er fuldstændig på plads.

Det er en aftale, vi har indgået, som er fagligt stærkt funderet, vi er glade for aftalen, og vi forsvare den med meget, meget stor glæde og fornøjelse.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er foreløbig seks, der har meldt sig. Nu nævner jeg de seks, og hvis der er nogen, der ikke har meldt sig, så får de lejlighed til at melde sig.

Det er først fru Elsebeth Gerner Nielsen, derefter fru Pia Boisen, så fru Sandy Brinck, fru Margrethe Vestager, hr. Aage Frandsen og hr. Jakob Jensen.

Den første, der får lejlighed til at komme med et indlæg efter hr. Knud Erik Kirkegaard, er fru Elsebeth Gerner Nielsen, værsgo.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er slet ikke så overbevist som hr. Knud Erik Kirkegaard om, at miljø- og naturopgaverne bedst løses ude i kommunerne.

Jeg vil gerne give et eksempel. I Bov Kommune findes en landmand, som har fået afslag fra Naturklagenævnet på at udvide sin svinebedrift fra ca. 120 dyreenheder til omkring 240 dyreenheder. Det er noget, der virkelig vil genere miljø-